

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Кіровоградська обласна бібліотека ім. М. К. Крушельницької
Ім. М.

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XX № 61 (2633). ЧЕТВЕР, 24 ТРАВНЯ 1979 РОКУ. Газета виходить з 1939 року Ціна 2 коп.

СПЕРША КОЛОНКА

КОРМИ ДЛЯ ХУДОБИ — ТУРБОТА ВСІХ МОЛОДИХ ТРУДІВНИКІВ СЕЛА

У доброго господаря все робиться часно, все наперед вивірено, сплановано. Коли йдеться про корми для громадської худоби, то він підраховує, скільки їх треба, щоб вистачило до нового укосу та ще й було про запас. Саме так і вчинили торік молодіжні кормодобувні бригади багатьох господарств Новоградківського району, колгоспу імені Суворова Бобринецького району, саме такий орієнтир мала кормодобувна комсомольсько-молодіжна ланка з колгоспу «Перше травня» Петрівського району та інші. Молоді тваринники, механізатори заготовляли сінаж, грубі корми, дбали про їх надійне зберігання та раціональне використання.

У листі передовиків тваринництва країни Л. І. Брежнєва рекомендував: «Накреслюючи плани дальшого піднесення тваринництва, збільшуючи поголів'я худоби та птиці, необхідно випереджаючими темпами розвивати кормовиробництво, забезпечувати гарантоване постачання фермам повноцінних кормів. Це важливе загальнодержавне завдання».

Саме так зорієнтувалися молоді тваринники, всі трудівники колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району. Вони підраховували: для виконання плану року виробництва тваринницької продукції треба, щоб кормова група в структурі посівних площ займала до 20 процентів. З кожного гектара передбачено одержати 45 центнерів кормових одиниць — на 7 центнерів більше, ніж у середньому по району. Виручатись передусім багатовісний трава. Молоді механізатори підняли заборошену землю, піддали посіви на 735 гектарах. Загальною площею ланка механізаторів, галузю до покливу трави, які займають 150 гектарів. Вона почала контактуватися з установами. Підприємство поліпшення сівалки: «Зберемо не менш як по 600 центнерів зеленої маси з гектара». Поблики в колгоспі і про часний та доброякісний ремонт механізмів, що будуть зайняті на заготовці кормів.

А ось у колгоспі імені Шевченка цього ж району корми нині позичають у сусідніх господарствах. Яким повинен бути їх запас, у комитеті комсомолу колгоспу не знають. Отже, не спрацював і райком, який мав подбати про поширення досвіду Лавопланових.

У постанові ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР про підготовку до збирання врожаю, заготовку сільськогосподарських продуктів і кормів у 1979 році підкреслено, що всім необхідно звернути увагу на те, щоб перевиконати плани нагромадження всіх видів фуражу, використовати для цього додаткові резерви.

Впроваджені досягнення науки і передовий досвід, провідні технології виробництва, на основі дальшої спеціалізації і міжгосподарської кооперації сільськогосподарського виробництва сільські трудівники Кіровоградщини зобов'язалися цього року одержати 3418 тисяч тонн кормових одиниць. Здійснюючи заходи по збільшенню кормової бази, вони дали слово заготовити 334 тисячі тонн сінажу, виробити 96 тисяч тонн трав'яного багара та інших безбродних кормів.

В розрахунок на одні умови голову тварин намічено мати по 33,3 кормової одиниці.

Комітети комсомолу разом зі спеціальними сільськогосподарства мають визначити фронт робіт для кожної бригади, ланки. Отже, за роботу! Кормозаготівля — ударний фронт для молоді.

ФЕСТИВАЛЬ ДРУЖБИ

Уроцистим мітингом, який відбувся в столиці Болгарії, відкрився IV фестиваль дружби радянської і болгарської молоді. На ньому були присутні посланці радянської молоді, найкращі представники молодого покоління НРБ. У президії мітингу — члени Політбюро ЦК ВКП, секретарі ЦК ВКП А. Лиллов і Г. Филипов, виборні громадські діячі Болгарії.

З вступним словом до присутніх звернувся перший секретар ЦК ДКСМ Г. Танев. Він відзначив, що фестиваль, девіз якого — «Дружба, братерство, комунізм», заглибить глибший слід у літописі європейської болгаро-радянської дружби, дружби народів двох країн, ДКСМ і ВЛКСМ.

З великим ентузіазмом учасники молодіжного форуму зустріли привітання першого секретаря ЦК ВКП, Голови Державної Ради НРБ Т. Аннєва.

Про швидке зближення комсомолу, радянської молоді в будівництві комунізму в СРСР, про тісні узи дружби, які зв'язують їх з комсомолом і молоддю Болгарії, розповів глава делегації радянської молоді, секретар ЦК ВЛКСМ В. М. Мінин.

Учасники мітингу сердечно вітали «своїх братів» М. М. Руваловського і Г. Іванова.

Відбувся уроцистий похід учасників фестивалю через площу 9-го Вересня, де височить Мавзолей Г. Димитрова, до монумента на честь Радянської Армії-визволителки. Біля величної скульптурної композиції, що символізує перемогу над фашизмом, Радянських Збройних Сил, відбувся мітинг за дружбу, в якій взяли участь представники молоді Софії.

В. ДМИТІЄВ.

ВІДНОВЛЕНІ — ЯК НОВІ

Комплексну систему управління якістю впроваджено в Уманській райсільгосптехніці Черкаської області. Це дає можливість господарствам не тільки поліпшити технічний стан, збільшити строки служби машин, а й значно прискорити їх ремонт. Майстерні об'єднання уже поставили на лінійку готовності зернові, сівалки й кукурузозбиральні комбайни, сіножатирі, жниварки, частини лавок приступили до налагодження сівалок, культиваторів та інших причіпних знарядь.

ЛАВИ ДИХАЄТЬСЯ ЛЕГКО

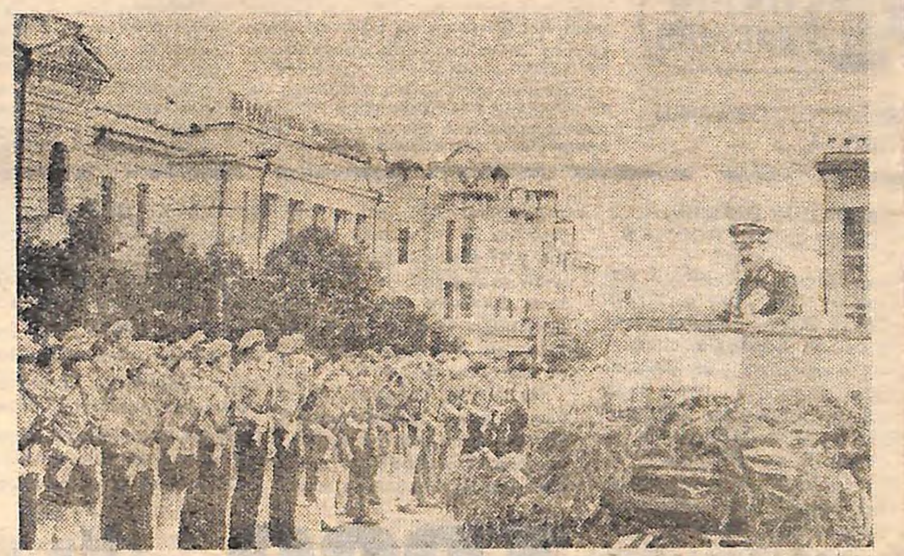
В число кращих видобувних колективів об'єднання «Ворошиловградвугілля», які працюють на малопотужних пластах, включено для багатого вийшла бригада І. О. Тихонова з шахти «Україна». Продуктивність комбайна тут досягла до 700 тонн вугілля за добу і додатково до завантаження видала з початку року більш як 20 тисяч тонн палива.

ВПЕРЕД, ЮНАРМІЙЦІ!

Три дні в Кіровограді тривав обласний фінал піонерської військово-спортивної гри «Зірниця». Брати участь у ній випало юнармійським загонам Солгутівської (Гайворонський район), Мартоіванівської (Олександрійський район), Кіровоградської № 13, Новоукраїнської № 6 і Компаніївської середніх шкіл. Вони — переможці районних і зональних змагань.

У кожного загону — свої командир, комісар, прапорокесець, барабанщик, горніст. Немаловажна деталь: разом зі своїми вмінням, спритністю і сміливістю зірничники привезли табелі успішності і класні журнали, бо справжній юнармієць повинен передусім добре вчитися.

Отже,

ПЕРШИЙ ДЕНЬ «ЗІРНИЦІ»

— Увага! Старт! — командує старший інструктор обласної державної спеції Леонід Якович

Гольденберг, голова журі змагань юних інспекторів руху. Кожній команді вручено маршрутний лист. У ньому — перелік усіх етапів змагань: «Регулювальник», «Дорожні знаки», «Історія вітчизняного автотранспорту», «Практич-

на їзда на велосипеді... Не так уже й просто було учням десятирічки № 13 м. Кіровограда здійснити на макеті розведення автотранспорту і пішохідів. Тож судді В. Т. Пав-

[Закінчення на 2-й стор.]

Молодіжна лекція:

ДОСВІД,
ПРОБЛЕМИ,
ПОШУК

СИЛОЮ СЛОВА

В постанові ЦК КПРС «Про дальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи» відзначено, що у центрі лекційної та масово-політичної роботи повинні бути найбільш животрепетні питання внутрішнього і міжнародного життя, боротьба за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, зміцнення дисципліни й організованості, виховання неприхильності до антигромадських проявів, ворожої ідеології та моралі.

Найголовнішим в ідеологічній, політико-виховній роботі сьогодні є широка пропаганда марксистсько-ленінської теорії, глибоке роз'яснення внутрішньої і зовнішньої політики партії, документів XXV з'їзду КПРС, нової Конституції СРСР, актуальних проблем наукового комунізму, висунутих у працях Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Леоніда Ілліча Брежнєва.

Виходячи з цього, організації товариства «Знання» спільно з комітетами комсомолу області створили 51 лекторій і бібліотек, 27 молодіжних факультетів у народних університетах, підготували 35 циклів лекцій.

Молоді люди йдуть на лекції, щоб дістати знання, взяти їх на серце, розібратись у злободіючих питаннях, у причинах труднощів. Вони чекають від-

вертої, серйозної розмови з усім нинішнім суспільством, особливо з молоддю.

Суспільна радянська молодь не терпить фальші, несправедливості, розриву між словом і ділом, вимагає особистого, свіжого й емоційного ставлення лектора до того, про що він розповідає. Таким чином, неодмінними елементами успіху лекцій в молодіжній аудиторії є глибокі знання, переконливість, правдивість, уміння чути сприймати реакцію аудиторії, правильна, образна мова, нешаблонність гоші.

Нещодавно в Кіровограді відбувся турнір молодих ораторів, присвячений 60-річчю ЛКСМ України. Ного підготували і провели президії правління обласної організації товариства «Знання» та бюро обласного комсомолу. Такий турнір проведено в області вперше. На нього запросили лекторів

віком до 35 років, що виступають з різних проблем.

З усією відповідальністю відійшли до участі молодіжні лекторії у турнірі в Кіровограді, Новомиргородському, Світловодському, Кіровоградському районах. На жаль, не були представлені м. Олександрія, Ленінський м. Кіровограда, Голованівський, Долинський, Петрівський та Устинівський райони, що свідчить про слабку роботу в них з лекторською молоддю.

Жюрі оцінювало виступи учасників турніру за ідейно-теоретичним рівнем, зв'язком із життям, логічністю побудови виступу, контактом з аудиторією, культурною мовою.

Більшість учасників — молоді виступи. Майже всі вони добре підготувались і залиши-

[Закінчення на 2-й стор.]

СИЛОЮ СЛОВА

(Закінчення).

Початок на 1-й стор.)

...у часів жорі приємих враження від виступів та відповідей на запитання.

Учасники конкурсу порушили у своїх виступах широке коло актуальних тем. Це і питання зовнішньої політики СРСР («Боротьба КНР за розрядку напруженості», «Радянсько-американські відносини», «Боротьба за мир — основа зовнішньої політики СРСР», «Єгипетсько-ізраїльська змова»), це і питання міжнародного молодіжного руху, сучасної ідеологічної боротьби. Широко було висвітлено аспекти морального виховання молоді, теми Міжнародного року дитини.

Високим ідейно-теоретичним рівнем, змістовністю, тісним зв'язком із життям, грамотністю, правдивістю та образністю мови, знанням методики усної пропаганди, емоційністю і цистією характеризувались виступи переможців турніру В. П. Яремчука (Дзвинзів), О. В. Горинського (Гайворон), Т. П. Корнієнко (Олександрійський район), І. А. Титара (Світловодськ), Ю. М. Сопіляка (Знам'янка) та багатьох інших.

Були й недоліки. У частини молодих лекторів немає чіткого уявлення про те, чим повинен бути сучасний виступ лектора у висвітленні і високуюльтурній аудиторії. Тому виступи окремих товаришів позначені пропагандистськими штампами, повторенням загальних істин, відсутністю жи-

вої форми, казенним стилем викладу. А саме проти цього застерігає постанову ЦК КНРС «Про поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи».

Не розмова з аудиторією, а читання тексту вголос, нецільова емоційність, акторство, низька поінформованість, перекручення імен, посад, назв установ і організацій, невміння розповідати відведенням часом, велика кількість помилок — ці недоліки були властиві невідомим числу окремих учасників турніру.

Таким чином, підсумки турніру підводять до думки, що всі, хто приїжджав до лекторської роботи серед юнаків та дівчат і підготовки лекторської молоді, повинні глибше й наполегливіше працювати над вирішенням цих проблем.

Постанова ЦК КНРС «Про етапи і заходи поліпшення лекційної пропаганди» вимагає приділяти постійну увагу підготовці та вихованню лекторських кадрів з числа молоді, розширити мережу і поліпшити роботу шкіл молодого лектора, активніше залучати молодих спеціалістів, аспірантів і студентів до лекторської діяльності.

Найкраще може бути представлена робота шкіл молодого лектора у вузах області.

На жаль, у турнірі не взяли участі слухачі шкіл молодого лектора педінституту, а їхні колеги з інституту сільськогосподарського будівництва не змогли з'явитись навіть заохочувального

місяця через невисокий рівень підготовки.

Великий загін лекторської

молоді вимагає серйозної, кваліфікованої допомоги в оволодінні секретами лекторської мистецтва. Її життєва потреба створювати школи лекторської мистецтва для молодих спеціалістів заводів, фабрик, колективів і радгоспів області, активніше розвивати тут наставництво, тим часом окремі комитети комсомолу не зможуть, а то й не бажано серйозно займатися лекційною роботою серед молоді, підготовкою молодих лекторських кадрів.

Турнір молодих ораторів сподобався його учасникам, здобув право на життя. Більшовою поважання проводили цей захід шороку до Дня радянської молоді. Розширюватиметься його географія, програма, зростатиме кількість учасників. І тоді у нас буде більше кваліфікованих молодих лекторів.

Постанова ЦК КНРС «Про поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи» вимагає так організувати лекційну пропаганду серед молоді, щоб кожна дитина, кожний масовий захід несли юнакам і дівчатам заряд великої ідейної сили, щоб наші молоді лектори вміли будити творчу думку слухачів, озброювати їх знанням суспільного розвитку, допомагати їм стати активними бійцями за здійснення великих завдань комуністичного будівництва.

В. МІШУРА,
голова журі турніру молодих ораторів, заступник голови правління обласної організації товариства «Знання».

...Сонячний травень день. Понад 50 юнаків і дівчат заводу зібралися перед походом біля меморіалу червонозорівим, які загинули в роки Великої Вітчизняної війни. Більш як 700 імен на меморіалі — то жива пам'ять про тих, що полягли на полях бою.

Разом з комсомольцями в похід вирушили кошики підпільників — Іван Давидович Личак і його дружина Надія Кирилівна.

Частину шляху пройшли пішки. Багато на привалах всю річку нагадували партизанські стоянки.

Селище Дмитрівка було центром партизанського руху в районі Чорного лісу. Тут виходила партизанська друкована газета, редактором

УКЛІН ВАМ, МЕСНИКИ!

На відзнаку 325-річчя возз'єднання України з Росією і на честь 60-річчя ЛКСМ України юні кіровоградського заводу «Червона зірка» нещодавно здійснили похід по місцях революційної і трудової слави старших поколінь.

...Юні Микола Добровольський, згодом — голова одного з дмитрівських колективів.

Далі — Суботів. Легендарне село, де жив і де похований великий син українського народу, ініціатор возз'єднання України з Росією Богдан Хмельницький.

Кінцева мета походу — місто Чигирин, одне з найстаріших на Україні, над яким на високому пагорку стоїть величезний пам'ятник вождю волелюбного українського народу. Часто тут зустрічаються козацькі наративні. А цього разу поспішили загиблим народним месникам прийшли ті, заради яких батьки і діди жили і боролися, ішли і перемогли.

А. КЛИМЧУК.

Дівчата-будівельниці, що живуть у шостому гуртожитку комбінату «Кіровоградбуд», три роки тому на чолі з командантом В.рою Федорівною Лук'яненко створили жіночий клуб «Червона хустинка».

Нині, приходячи до свого клубу, вони пам'ятають, що не тільки необхідність навчання прядильні накривати стіл, в'язати собі шапочку чи прости суєтну, а й палке бажання бути разом, у колективі приводить їх сюди.

Всі юнки — комсомолки, працюють на різних будовах міста. І їхніми руками зводяться нові споруди в Кіровограді.

Фото Л. ЛАПІНА.

«ЯКБИ НЕ ТОВАРИШ ГРИППА...»

Так називалася кореспонденція, опублікована в «Молодому комунарі» 5 квітня. Йшлося про те, що рада наставників та комитет комсомолу Знам'янського локомотивного депо мало уваги приділяють вихованню молоді. На підприємстві траплялися випадки, коли наставники-вихователі дбали тільки про професійну підготовку підопічних і

випускали з поля зору виховну роботу.

Як повідомив редакцію заступник секретаря комитету комсомолу депо О. Огородникова, кореспонденцію обговорено на комсомольських зборах. Спільно з радою наставників комитет комсомолу намітив і здійснює уже ряд заходів для виправлення становища.

ВИПАДОК ПЕРШИЙ. ОДИН ПРОТИ ПОЛУМ'Я

Двадцять сьомого березня 1979 року о 23 год. 30 хв. від замикання електричних проводів спалахнула пожежа у прибудові до одного з корівників молочнотоварної ферми № 2 колгоспу імені Ілліча Гайворонського району.

Першим помітив пожежу оперативний черговий по фермі Д. Кушнір.

...Крізь щілини у дверях пробивалася тонка цівка диму. Дмитро швидко зірвав завіси. В обличчя адарив гарячий клубок диму. Обережно попід стіною протиснувся до місця, де палахкотів вогонь. Зрозумів, що пожежа виникла від замикання електропроводів. Вогонь, прогризаючи стелю, намагався вирватися на горіще.

«З обстановці, що створилася, нерішучість, вагання, боязнь загрожували катастрофою, і товариш Кушнір прийняв правильне рішення: він вимкнув струм, подав звуковий сигнал тривоги, щоб оповістити про пожежу працівників ферми і населення села, викликав по телефону охорону і приступив до евакуації тварин...» (З нагородного листа).

...Дім швидко проникав у корівник. Ще кілька хвилин — і вивести стривожених тварин буде практично неможливо. «Даєш тридцять корів, — боліло у свідомості. — І всі прив'язані».

Відчинити двері — протягом атаків вогонь. Але виходу немає. Інше корози задихнуться. Намагаючись якось заспокоїти переляканих димом тварин, він одну за одною став від'язувати їх. Не слухались побити до крові пальці. «Швидше, швидше!» — пульсувала думка,

підкоряла собі всі рухи, робила їх чіткими. Якби він у ті хвилини міг побачити свої руки, то не повідав би — в синцях, подрапинах, брудній від іржі та крові. Але тоді Дмитро не відчував болю.

На сигнал тривоги прибігло два колгоспники. Втроях вони повідали заували майже половину тварин. І тоді зненацька зай-

ВИПАДОК ДРУГИЙ. РЯТІВНИК

Це сталося в селі Нерубайці Новоархангельського району в 1978 році. Загорілася дерев'яний димовідвід у будинку М. Л. Непочаї. Вогонь миттю перекинувся на покрівлю. Вдома на той час залишалося без нагляду трое малоліт-

кожен закуток. І коли сили вже залишалися сміливо, він натрапив на обов'язкове дитяче тіло. Вхопив його, притиснув до грудей і, натикаючись на ліжка, стільці, побіг до рятівного вікна...

На вулиці дитина, що втратила було свідомість, розплакалась. Та Мандибурі її плачу не чув. Разом з односельчанами він

полум'ям приміщення. Від високої температури почала тіти одежа, дим віддав очі, однак сміливець крок за кроком обшукував кімнати. Дві спроби знайти дитину були марними. І лише за третім разом, облившись водою, Кравченко в кутку однієї з кімнат знайшов неприємного Сашка і виніс його з вогню.

Життя дитини було врятовано, і т. Коваленко взяв участь у боротьбі з пожежею до повної її ліквідації.

За мужність і самовідданість, виявлені при врятуванні дитини та ліквідації пожежі, т. Кравченко Петро Миколайович заслужує нагородження медаллю «За відзнаку на пожежі».

(З нагородного листа).

ТРИ ВИПАДКИ самовідданості і відваги молодих радянських людей. Ілюстрація до загальнодомі істини: в житті завжди є місце для подвигу. Проте жоден з вищезгаданих героїв не вбачав вчиненому ним нічого героїчного. «А як же інакше? Адже гинуть діти», «А як же інакше? Під загрозою знищення — громадське добро, результати праці і джерело розробку багатьох людей...»

Та це осмислення першопштовху до подвигу було вже потім, після вчинку. А що було в оті хвилини, коли людина опинилася віч-на-віч з вогненною стихією? Що штовхнуло її на подвиг? Так, на подвиг, бо інакше вчинки, про які розказано, не назавеш...

Коли замислюєшся над цим, то починаєш розуміти соціальне коріння вчинків наших людей. Пригадується десь вичитаний випадок. Горів житловий будинок в одному з

міст буржуазної країни. З вогнем боролися пожежники. До їх прибуття поліцей, що оточили місце події, нікого не підпускали і самі не рятували ні людей, які могли бути в будинку, ні майна. Теле-репортёр заклимаючись від «репортаж із місця події». Довкруг стояли мешканці сусідніх будинків і байдуже спостерігали й не розуміли, чому це один чоловік (радянський журналіст, що випадково був неподалік) кинувся було до будинку, а тепер щось схвилювано доводив поліцейам, які не пустили його далі.

Так само байдуже дивилися, як прибулі пожежники швидко загасили вогонь, винесли з будинку жінку-інваліда.

Як несконче це на ті випадки, про які йшлося вище! Там кожен, хто був поблизу, прагнув допомогти людям (знайомі вони йому чи незнайомі). Бо є таке почуття у радянських людей — почуття обов'язку. Перед суспільством, перед товаришами, перед своєю власною совістю. Ми часом і не замислюємося над цим, бо ж нам завжди здається, що «так і треба». А наша людяність, готовність на самопожертву заради інших, звичайне, як ми кажемо, людське прагнення прийти на допомогу — асе це риси характеру людини нової, людини комуністичного суспільства. І, мабуть, закономірно, що ми вважаємо наш, радянський спосіб життя звичним і зрозумілим. Але пам'ятаймо, що чимало ще людей на земній кулі живуть за зовсім іншими законами.

Ю. ДМИТРЕНКО,
спеціор «Молодого комунара».

ТРОЄ ВІДВАЖНИХ

(Ми-радянські)

нялися двері. Виникла небезпека пожежі всередині корівника.

Кушнір зрозумів: якщо він не встигне погасити полум'я, тварини, що лишилися у приміщенні, загинуть. Вискочив назовні, розшукав відра. Добре, що вода була поруч...

Коли збив полум'я з дверей, почув, як скреготнула гальмами пожежна машина. Полегшено зітхнув і знову кинувся виходити з корівника тварин, що лишилися.

«Потім з активною участю Д. Кушніра вдалося врятувати від вогню й саме приміщення».

За мужність, самовідданість і відвагу, виявлені при врятуванні колгоспної худоби і тваринницького приміщення від пожежі, Кушнір Дмитро Дем'янович заслужує нагородження медаллю «За відвагу на пожежі».

(З нагородного листа)

ніх дітей — Сергія, Наталочка і Лариса.

Мандибурі першим виявився на місці пожежі. Весь дах був уже охоплений полум'ям. «У будинку можуть бути діти», — подумав Василь. Зін підбіг до дверей. Зачинені. Роздумувати було ніколи, вихід один: проникнути в будинок через вікно. Напомацки пробрався з однієї кімнати в іншу, задухався, але вперто розшукував переляканих малюків. Двох пощастило знайти майже відразу. Вони плакали, міцно притиснувшись одне до одного, під стіною однієї з кімнат. Третя дитина не озивалась.

Василь загорнув малюків у своє пальто, передав їх людям, що приспіли на пожежу, і знову кинувся в будинок. А вогонь уже палав у всіх кімнатах.

Крок за кроком обмандибурі Василь кожну ділянку підлоги в кімнатах,

рятував від вогню сам будинок...

За мужність і відвагу, виявлені при врятуванні від пожежі трьох дітей, Василя Мандибурі нагороджено медаллю «За відвагу на пожежі».

ВИПАДОК ТРЕТІЙ. ОСТАННЯ СПРОБА

...11 листопада 1978 року загорівся будинок жителя села Розумівки Олександрівського району В. П. Куценка. Ідучи на роботу, батьки залишили вдома свого чотирирічного сина Сашу. Граючись, він випадково запалив до машини речі. Жінка, що проходила повз будинок, помітила вогонь і забила тривогу.

Першим прибіг Петро Кравченко, інженер колгоспу «Зоря комунізму». Дізнавшись, що в будинку дитина, а двері замкнено, Петро, не вагаючись, вибив вікно і проник в охоплене

ВПЕРЕД, ЮНАРМІЙЦІ!

[Закінчення.
Початок на 1-й стор.]

ловський і Є. Г. Силенко зробили перший прокол у їхньому «Маршрутному листі». Прикро до сліз Олі Тендюк. Та що поробиш, таке не з одним буває. І дівчина відразу непомітно витирає очі. А вже все ще попереду.

Ізду на велосипеді демонструють юнармійці з Компаніївки. Наталка Яценко «виписує» таку гарну «вісімку», що навіть не всім хлопцям під силу.

Дівчинка та її друзі по команді Сашко Рижко і Вітя Базан — не новачки у змаганнях юних інспекторів руху. Позаторік і торік вони представляли нашу область на республіканських змаганнях.

Ось своє знання дорожніх знаків показують Кіра Шкарупа, Сергій Харченко, Люба Самохвал — учні Мартоізанівської десятирічки. Трохи невдало вони сьогодні виступають. Мабуть, хвилюються більше, ніж звичайно. А це, як відомо, не дає зібратися з думками, чітко відповісти на поставлені запитання.

У Кіри сьогодні день надзвичайний: і участь у змаганні, і... день народження — їй сповнилося п'ятнадцять років. Друзі вітали її, бажали їй успішного старту. Тому невдачу вона відчувала особливо гостро.

Нарешті всі етапи позаду. Комісія підбиває підсумки.

— Ура, ми перші! — стрибавши від радості компанієвські юнармійці. Так, у їхньому листі найменше — сім — проколів. За ними — кировоградці, потім — солгутівці.

Змагання юних інспекторів руху закінчилися. Попереду ще два дні гри, де на зірничників чекає чимало напружених моментів.

Враженнями від першого дня «Зірниць» я попросила поділитися інспектора шкіл з початкової військової підготовки обласного Петра Михайловича Ваняшина. Він сказав:

— Старт порадував нас, організаторів. Усі загони прибули вчасно, добре підготувалися до змагань. У день приїзду юнармійці відразу ж узялися за справу: змагалися в підтягуванні на перекладині і в згинанні рук в упорі. Лідирували кировоградські школярі.

Після обіду вступили в гру за «Зірницю», розвідники, пожежники, туристи, санпости...

Того ж дня ввечері на головній площі міста від-

булося урочисте відкриття обласного фіналу військово-спортивної гри.

Чітким, розміреним кроком ступали на площу С. М. Кірова юнармійські загони. Після складання рапортів учасники лінійки вирушили на військове меморіальне кладовище. Тут вони поклали квіти на могили воїнів, що загинули,

змагання загонів за строювими прийомами по десятих пунктах — дисципліна строю, зовнішній вигляд учасників, відповідь на привітання, виконання строювої пісні... Найвища оцінка — п'ять балів. Окремо виставлялись очки за виконання піонерських ритуалів, таких, як сигнал

На знімках: відкриття обласного фіналу військово-патріотичної гри «Зірниця» — на урочистій лінійці юнармійців вітає головнокомандуючий і його О. М. ГРИШАКОВ; босць загону кировоградської середньої школи № 13 Таня БІЛІБОРОДОВА; А: змагаються юні інспектори руху.

визволяючи наше місто, до монумента Невідомому солдатові.

Від імені ветеранів Великої Вітчизняної війни учасників обласного фіналу «Зірниць» привітав Герой Радянського Союзу, колишній льотчик В. О. Верхованцев.

ДРУГИЙ ДЕНЬ «ЗІРНИЦІ»

«Зірниця» — наша улюблена гра... Це слова з пісні, що найчастіше звучала цього дня. А вже основним видом змагань був конкурс строю і пісні.

Умови конкурсу були складні: журі оцінювало

«Збір», марш «Під прапор», дії командира загону.

...Крокують юнармійці десятирічки № 13 м. Кіровограда на чолі з командиром Леонідом Непоменком. Усі строюві прийоми виконують правильно, бездоганно.

Останніми на конкурсі виступили солгутівські зірничники. Спочатку у них усе йшло нормально: чітко відповіли на запитання, виконали речівку, заспівали строювою пісню, правильно зробили повороти в русі.

Ось Тамара Гончарук, командир, дає команду: «Загін, на місці стій! Раз, два! Напра-во!». І... одна дівчинка повернулася на-

ліво. Вона мало не розплакалась від досади: треба ж такому трапитись!

Кінчився конкурс, зірничники з нетерпінням чекають результатів.

Переживає Маруся П. «Як же це вийшло, піддала друзів», — бідається вона.

Журі оголосило: перше місце на конкурсі строю і пісні посів загін середньої школи № 13. На другому — солгутівські школярі. А третіми стали новотроїчанці.

Так закінчився другий день обласного фіналу піонерської військово-спортивної гри. Його коментує головнокомандуючий «Зірницею» Олександр Миколайович Гришак:

— Нинішнього року «Зірниця» сповнилося дванадцять років. Дванадцять років — це пошуки, знахідки цікавих форм роботи юнармійських загонів. От і цього разу буквально в перший же день змагань було видно, з якою серйозністю підійшла до справи більшість зірничників. Я з великим задоволенням спостерігав за конкурсом строю і пісні.

БІБЛІОТЕЧКА «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

ХЛОПЦІ З НАШОГО СЕЛА

Д. ІЛЮШКО
УРІВКИ
З ПОВІСТІ

[Продовження. Початок у «Молодому комунарі» за 1, 9, 11, 15, 22 травня ц. р.]

6. Пастка

Наприкінці жовтня 1943 року Підлісне знову залягли завоєвані. В центрі села зупинилися есесівці — ціла частина. По кутках його снували нандармські підрозділи, несаки-власовці, полудай-зрадники. Біля шкільної нам'яниці зупинилися кілька танків та бронемашин і ще з десяток захоплених гармат. Поруч зібрався гурт офіцерів. Вони про щось жваво радилися, слухали Когана, водили олівцями по розгорнутій на плашкеті карті.

Федя і Яша, їдаючи з себе безтурботних хлопців, простували до центру села, уважно придивляючись і чутко прислухаючись до всього, що діялось навколо. Завернули увагу на те, що всі гітлерівці ходили в наскках, обтягнутах патронташами, не розлучалися зі зброєю, час від часу поглядали в бін Норубайського лісу. Коло шноли хлопці помітили замасковані акації, танки й гармати, поруч яких безперервно похажував вартовий. Спробували пройти на центральний майдан, де снувалось найбільше солдатів. Але на зустріч виступив здоровань есрейтор. Він недовіриливо подивився на хлопців і весело програвив:

— Партизан! Пух-пух!

«Німці готуються до нової операції на партизанів. Скільки техніки й військових іще ніколи не наганяли в село, — зробили висновки піонери. — Треба негайно попередити Семена Івановича».

Почали додому. Маленькі серця шалено стукотіли в грудях: «Ліше в устигнути!»

На кількох хвилин забігли до Вані Коноваленка і Вані Юрченка. Квапливо розповіли про побачене й почуте від есрейтора. Потім — додому. Відвідали корів, узрили торбинки з харчами. І незабаром зустрілися біля знайомої лісової галявини. Прийшли сюди і обидва Івани — Коноваленко та Юрченко. Коли дісталися умовленого місця, полегшено зітхнули. Луною цвікнув Федя: «Баті! Раз, другий, третій...»

Але чому ніхто не виходить і не озивається на сигнал? Хлопці занепокоїлися. Нічого не дало й голосне гуманна.

— Гаяти часу не можна! — розпорядився Федя. — Обидва Івани лишайтесь біля корів і стежте за підходом фашистів. А ми з Яшею підемо до землянок.

Обшарпані й подрпані хлопці ледве добралися до партизанів. Їх провели до табору. Тут ніпила робота. Партизани вантажили мушкетерів на верхових коней, обдівалися, що брати з собою, а що змишувати на місці. Всі були занепокоєні, з гвинтівками за плечима, з боєприпасами на поясах.

Семен Іванович радо зустрів хлопців, уважно вислухав.

— Німці обходять ліс з усіх кінців. У них є гармати, танки, кулемети... — Голос Феді був надірваним, нерізким.

Командир підкивав піонерам за відомості і попросив їх зараз же повертатися назад.

— З нами лишатися вам дуже небезпечно, — сказав на прощання.

Борис Мопітін провів хлопців до найближчої просіни. Назад ішли повільно. Сили було витрачено. А в лісі темніло. Через певні проміжки часу хлопці тулилися до стовбурів дерев і потроху відпочивали. Потім знову брели, вже наважени.

Нарешті вони помітили провіт мін деревами і збиралися зійти на галявину. Несподівана радість наповнила серця... Але що це? Передбачили, просякнуті за кущами яскраві силуети. Поміжги бути не може... Карателі!

Обов'язково від узлісся, швидко заглибилися в ліс.

— Що діяти будемо? — тривожно спитав Федя.

Яша подумав трохи, потім відповів:

— Давай назбирасмо по в'язці хмизу й спалемо, що заблудилися...

Гадаси, всі дурні... Хто ж хмиз уночі збирає? Вирішили пережити до ранку. Назірібали гілочок, помішлого листя і прилаштувалися під великим дубом. Пригорнулися один до одного і так аж до світанку продримали. Прокинулися від холоду і луногого воронячого маранья. Обов'язали, трохи розім'ялися навколо дуба. Пістм швидко назбирали по в'язці хмизу — і в путь. Стало розсвітати, і хлопці попрямували до високого куща глоду, що мав чий край лісу. Там їх уже чекали карателі...

Крізь заграбовані вікна «чорного ворона» юні месники бачили озброєних ворогів, що під'їжджали і підходили до організованої зброра засади. Десь гурилі танки та бронемашини. «Буде жаркий бій!» — подумав Федя. Усвідомлення виконаного обов'язку тишло його. Засмучувало те, що в такий потрібний час вони більше нічим не змоуть допомогти народним месникам.

Неадовзі автомашини зупинилися, і арештованих піонерів провели до світлиці, яка тепер служила за кабінет штабу. Худощий німець-солдат щось нагадав на друкарський машини, інший, з офіцерськими погонами, сидів за великим столом і палив товсту сигару. Він пильно спливав хлопців, нивану конвоїрам на двері і ламаюю російською мовою спитав:

— Що ви робили в лісі?

— Збирали хмиз, — похмуро відповів Федя.

— Коли ви пішли в ліс?

— Учора ввечері... І заблудилися...

— Що ви передавали партизанам?

— Ми не знаємо ніяких партизанів!

Федя намагався відповісти сам, немаче лєназуючи Яшу, як треба поводитись на допті.

Жандарм виазівним пальцем поайно збив поплі у попліничку, глибко затігнувся димом і за хвилину відлівав перенитав.

— Стоільки років прожити під лісом і заблудитися? — Бо вже було темно, — несподівано вставив Яша.

Федя кинув недоволенний погляд на товариша.

— Отож і не слід блунати там, коли темно! — грубо вигукнув гітлерівець.

Більше не будемо! — мовив крізь сльози Яша. — Нам і так від батьків попаде.

Не прийдяється дурняками! — стукнула доплідо по столу німець. — Ми вас знаємо! Ви — партизанські за'язові. Хто що допомагає партизанам?

— Ми нікого не знаємо, — сказав Федя.

— Брешете, цуценята! З Іваном Коноваленком та Іваном Юрченком ви товаришували?

— Ми просто навчалися в однім класі...

— Скро буде в одній петлі гойдатись! Через молодого секретаря, що сидів за друкарською машинкою, офіцер поклінавав конвоїрів і грізно нагадав:

— Федора Шепеля зачиніть у сарай. А цього пащенкованого, Матвієна, візьміть із собою, арештуйте, й очид двох себачат! — Він подав карателям папірець...

Після обіду до штабу привезли Івана Юрченка, обав Коноваленків.

(Далі буде).

ПОЕЗІЯ

БРАТЕРСТВО

А я живу на Україні,
В моїй радянській стороні.
Люблю її озера сині
І ріки — тихі й голосні.
Зорю ясну на світлім пружі,
Де терикони підвелись.
Пісні Росії й Білорусі,
Що з українськими злились.
Співають збратані народи —
Дзвенить висока луна...
І наш Дніпро могутні води
З Десною й Прип'яттю єдна.
В Радянській нашій Батьківщині
Нас крилить зоряна мета.
Єднають долі соколині
І комунізму висота.

СОНЕТ

Казкові птахи! В світлі зір
Ще сяють сріблясті ваші крила,
Та рапко сонячні вітрила
Летять пітми наперекір.

За хмари стежка пролягла...
Мотор скоріше перевір,
Та по Москві годились звір,
І, мов дві долі, — два крила.
На розрахунок і на риск
Зірні машини гордий банек,
Лети, звивайся високою!
Ти — поруч, небо голубе!
Ось-ось машина оживе,
Штурвал на себе, і — стрілою!

* * *

Виноград — він мудрий,
Він неспішно
Розпускає бруньки свої весною.
Він — бо знає: приморозені піани
Можуть вбити зав'язь першоцвіту.
Він чека стабільної погоди
І тепла стабільного чекас.
Абрикоса — ось хто легкобайно
Білим цвітом вибухне зав'язю
В першоквітні дні ще прохолодні.
Це дівчисько довго не мудрує.
Чи цвісти їй нині, чи заждати.
(Я живу, а значить — треба
Квітнуть,

Людам радість біду дарувати.
А нилік з нектаром — то все
бджолам,
А господі — вбранні білошніми...)
Так собі наміснить абрикоса —
І цвіте, й нічого їй не личило...
За таку прекрасну легковажність
Голосую віршати й коханцям.

* * *

І квітку з Вами, і боюся,
Що залишуся для Вас жужим.
І не насмілюся чомусь и
Ваш погляд стрінути своїм.
І згати руку Вашу в руку,
Щоб зупинився рангом час...
І біля солодкий, і розшуку
Без Вас я знаю і... при Вас.
Та все ж, — чи дійсність,
а чи сон це? —

І чи на радість, чи біду,
Немаче соняшник за сонцем,
За Вами світом я їду.

Евген ЖЕЛЕЗНЯКОВ
м. Кіровоград.

ВЕДЕ

ІВАН КАНІШЕНЦЕВ

ГПО НА МАРШІ:
ПРИЦІЛ НА ЕФЕКТИВНІСТЬ

Він не чекав, доки з районного спорткомітету надійде вказівка про організацію тих чи інших змагань. Щотижня турнірні посиднівки — між командами цехів і відділів, тонареські зустрічі зі спортсменами сусідніх сіл, міста Гайворона. Бо старший інструктор по спорту колективу фізкультури виробничого об'єднання «Кіровоградграфіт» Іван Канішенцев переконаний: тільки під час напружених змагань набувається досвід, підвищується майстерність кожного спортсмена. Ось і в цьому році у спартакіадних посиднінках взяло участь більше 500 юнаків та дівчат. Змагалися волейболісти, тенісисти, шахісти, легкоатлети.

Та найбільш масові старти — з багатоборства ГПО. Із 770 виробничників, які є членами колективу фізкультури, 450 ще торік виконали нормативні комплекси. А в цьому році значок отримали ще 87.

Є нагода — Іван Канішенцев кинув на бігові доріжки одну невеличку бригаду. Вийшли, скажімо, молоді робітники на береги Південного Бугу, щоб провести вихідний день — і тут з ними інструктор по спорту Іван Канішенцев. Влаштував-

ся цікаві ігри, демонструють своє вміння стрибати, кросмени.

І коли почалися змагання з багатоборства ГПО на приз «Комсомольської правди», то практично всі комсомольці підприємства вийшли на старти. В усіх вікових групах визначено переможців.

Мені прийшов ще й той, що завалився маючу спортивну базу — стадіон на 5 тисяч місць, два спортивних зали. На придбання спортивних інвентарів в цьому році виділено біля 3 тисяч карбованців. І немає в селі Завалля таких, хто каже: «Тренуйтеся у себе, на своїх майданчиках». Треба — молоді виробничники допоможуть школі. Її необхідність — школа відає свій зал для графітиків. Обладнують майданчики в мікрорайонах селища. Тут тренуються і робітники, і школярі...

Є ще у них оздоровча база. Сім'ям приходять сюди графітики. Демонструють свою майстерність рибалки, веслувальники, влаштовують масові заїзди на човнах. Усе — заради бадьорості і здоров'я робітників.

І. КУКСА,
голова Гайворонського районного спорткомітету.

УВАГА: КОНКУРС!

На якому місці буде „Зірка“?

Після зустрічі з горлівським «Шахтарем» кіровоградська «Зірка» набрала 8 очок і зайняла в турнірній таблиці 17 сходинку. До кінця першого кола ще 13 турів.

На якому місці буде «Зірка» після ігри з київським СКА?

Яку кількість очок наберуть наші земляки у першому колі?

Хто з футболістів «Зірки» матиме найбільшу кількість м'ячів, забитих у ворота суперників! (скільки?)

З яким рахунком закінчиться останній матч «Зірки» у першому колі чемпіонату?

Відповіді надсилайте до 25 липня ц. р.

- ДЛЯ ФІЗИЧНОГО ГАРТУ МОЛОДИХ РОБІТНИКІВ
- БАГАТОБОРЦІ ГПО НАБЛИЖАЮТЬСЯ МАЙСТЕРСЬКОГО РУБЕЖУ
- ЕКЗАМЕНУЄ СПАРТАКІАДА
- ЮНІ ТЕХНІКИ СТАЮТЬ ЧЕМПІОНАМИ

Для шестикласниці мікроградської середньої школи № 13 Ірини КОВІНЬКО набуло найбільшого виду спорту — швидкісного плавання під водою. Тренується під керівництвом тренера Юрія Сподаренка, Ірина вже виконала нормативи другого розряду.

Фото В. ГРИБА.

НА ТРАСІ—
МІКРО-
АВТОМОБІЛІ

У Кіровограді фінішували обласні юнацькі змагання з автомобільного багатоборства, до програми яких входили фігури в подвійній мікроавтомобілі (карт).

Командну перемогу здобули вихованці обласної станції юних техніків. Виступаючи в класі машини 125 кубічних сантиметрів, учень середньої школи № 6 м. Кіровограда Юрій Товстоган був найшвидшим в особистому заліку. В класі машини 50 кубічних сантиметрів переміг учень середньої школи № 27 м. Кіровограда Геннадій Масалюк. А серед мотоциклістів переміг учень середньої школи № 27 м. Кіровограда Віктор Кеварков (обласна станція юних техніків).

В. МИХАЙСЬКИЙ,
головний суддя змагань.

„Шахтар“—
„Зірка“—
3:2

Минулого сезону жодна з цих команд у зустрічах між собою не добилася перемоги. Одного разу перемога була на боці кіровоградців, другого — гірників. Звісна гра почалася без розвідки, швидко в атаку. Підбаворенці убували темп і змусили гостей більше дати про захист. Але наші земляки на кожну атаку відповідали контратакою і мали можливість поводити в рахунок. Та, як часто буває, команда, що не забила м'яча суперникам, пропускає його сама. Так сталося і з «Зіркою» в першому таймі, коли в її ворота було призначено одинадцятиметровий удар. 1:0.

„Авангард“—
„Ятрань“—
1:1

У другому турі чемпіонату УРСР серед команд колективів фізкультури спортивних «Ятрань» (Кіровоградський завод друкарських машин) грали на виїзді. Вони були гостями «Авангарда» (м. Дніпропетровськ, Харківська область). Наслідок такої зустрічі — нічия — 0:0.

Заводський спортсмен на своєму рахунку має три очка з чотирьох, завдяки чому у себе вдома. А генералізм до Києва, де італійський експерт буде стоїти на чолі «Скі».

Знаменитий «Локомотив» у Яготині, що на Київщині, грає унічию (0:0) з «Крилатим», Олександрівським «Шахтар» програв (0:1) «Титану» з Вінницької області.

В. ШАБАЛІН.

Є ТИТУЛ
ЧЕМПІОНА!

Міжвідома першість республіки з багатоборства колективу ГПО відбулася у Горлівці. В складі збірної колективу товаристів «Авангард», який став переможцем цього турніру, виступали й кіровоградці: кандидати в майстри спорту працівник спортивного клубу «Зірка» Володимир Твердоступ та учениця машинобудівного технікуму Валентина Пасюкова. В заліку команди авангардівців республіки вони зробили набір очок. Особливо — Володимир. Виступаючи

за програмою четвертого етапу, наш земляк набрав 182 очка і вперше завоював звання чемпіона України.

Нагадаємо, що норматив майстра спорту СРСР — 155 очок. Але, щоб не звалитися з ногами, треба набрати таку суму на веселих змаганнях.

Дещо трішки показники в окремих видах мала Валентина. Та її сума очок (162) свідчить про те, що колективна команда колективу товаристів «Авангард» серед своїх ровесників вона піднялася на щастя схилюючи.

Післякошч у Твердоступа включено до збірної республіки для участі в традиційній міжрайонній зустрічі багатоборства ГПО п'яти республік — Білорусь, Латвія, Литва, Естонія та Україна.

В. АЛЕКСЕЄНКО,
суддя республіканської категорії.

ТУРНІРНЕ
ТАБЛО

ВЕСЛУВАННЯ. Міжшкільні змагання «Нубок Великого Дніпра» три дні проходили в Дніпропетровську. В складі збірної команди Української ради товариства «Спартак» виступав кіровоградський майстер спорту СРСР Сергій Тищенко. Каное-сімка, в складі екіпажу якої був і наш земляк, на дистанції 1000 метрів фінішувала першою з часом 3 хвилини 35 секунд. Його нагороджено дипломом першого ступеня і призом республіканського спорткомітету.

КУЛЬОВА СТІЛЬБА. Тривав спартакіада-79 товариства «Спартак» колективів фізкультури середніх спеціальних навчальних закладів. Черговим її видом були посиднівки з кульової стрільби. Вони відбулися в тири обкому ДТСАФ. Звання чемпіо-

на у чоловіків завоював майстер спорту з льотно-штурманського училища С. Поркуян. Він вибрав 291 очко з трьохсот. По 283 очка мали його товариші по команді А. Тулиця і представник Олександрівського медичного училища А. Задорожний. Ім і дісталися друге й третє місця. Учениця медичного училища м. Олександрії В. Кузьміна, третьою була О. Скиданова з профтехучилища обласного побутуправління.

У командному заліку найсильнішими виявилися майбутні працівники цивільної авіації. Другу й третю сходинки п'єдесталу пошани зайняли спортсмени-медики Олександрії та Кіровограда.

Тривожні дзвони спартакіади

ЧИ ДАЛЕКО ДО ОЛІМПУ?

Про розвиток ігрових видів спорту на Кіровоградщині вже не раз йшлося на сторінках обласних газет. Ніхто з фізкультурних активістів не може не згадати, коли і де мали успіх наші волейболісти, гандболісти, баскетболісти команди, особливо збірні. Волейбол, гандбол, баскетбол ніби стали тасмичками для кіровоградських спортсменів. Щоправда, кілька років тому досвідчений тренер з машинобудівного технікуму Михайло Семенович Биков таки зумів згуртувати команду дівчат, яка стрімко йшла до Олімпу, виступаючи на республіканських змаганнях з ручного

м'яча. Та набридло тренувати випрошувати місця для тренувань, атакувати «верхи» і «низи», щоб створити належні умови для підвищення майстерності гандболісток. Биков залишив команду.

Спортивна громадськість чекала, що хоч перед початком VII Спартакіади України пожевається робота в секціях, у колективах фізкультури і спортклубах, де культивуються ігрові види спорту.

І ось із Жданова, де проходили спартакіадні змагання гандболістів, прийшла звістка: кіровоградці програли ровесникам — 19:25, перемогли їх і кримчани — 36:24.

«Спортивна газета» 19 травня дала справжню оцінку «слабкості»:

«Навіть дивно, навіщо було послати до Жданова збірні Кіровоградської, Івано-Франківської, Херсонської, Миколаївської та Волинської областей? Адже гравці в них не мають належної технічної, ані фізичної підготовки. Іноді здавалося, що деякі з них саме на спартакіадному турнірі вперше побачили гандбольний майданчик. «Відбувши номер», команди цих областей мерці подалися додому...»

Ці зауваження стосуються передусім збірної Кіровоградщини.

Тепер знову доводиться зауважувати: ігрові види спорту в області розвиваються самопливом — ні

масовості, ні майстерності. Гандболісти, волейболісти, баскетболісти просять порятунку, тренери шукують теплого місця, керівникам рад спортивних товариств і відомств сняться рожеві ілюзії. А що, як справді станеться диво: одного дня спуститься з неба команда майстрів ручного м'яча?.. І тоді не треба буде готувати своїх спортсменів, витрачати кошти і псувати один одному нерви. Головне — спокій.

Але спартакіадні дзвони дня кіровоградців б'ють тривожно...

Редатор
М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

наша адреса

316050, МСП.
м. Кіровоград,
вул. Пунчарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2 45 36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2 46 07; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2 45 33; фотолабораторія — 2 56 65; нічна редакція — 2 03 53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України.
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.